

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s.r.o.**, Praha 4, Na Strži 1702/65, IČ: 27112161, zastoupen JUDr. Hanou Nenadálovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Apolinářská 6, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Praha 4, Budějovická 7, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 22.7.2010 zn.: 7577-2/2010-170100-021, zn.: 7577-3/2010-170100-021, zn.: 7577-4/2010-170100-021, zn.: 7577-5/2010-170100-021, zn.: 7577-6/2010-170100-021, zn.: 7577-7/2010-170100-021 a zn.: 7577-8/2010-170100-021,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se jednotlivými žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví tohoto rozsudku uvedených rozhodnutí Celního ředitelství Praha, jimiž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti

- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-11/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 131.490,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 58/2010),

- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-12/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 108.179,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 59/2010),

- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-13/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 160.439,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 60/2010),
- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-14/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 167.252,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 61/2010),
- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-15/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 258.025,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 62/2010),
- ,
- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-16/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 178.925,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 63/2010) a
- dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 4.3.2010, čj: 1947-17/2010-176400-021, kterým mu bylo dodatečně doměřeno clo ve výši 165.473,- Kč za dovezená jízdní kola (sp.zn. 6Af 64/2010).

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Žaloby byly podány dne 27.9.2010 proti Celnímu ředitelství Praha, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 17/2012 Sb. na Generální ředitelství cel (ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 s.r.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Generální ředitelství cel, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Usnesením ze dne 10.4.2014, č.j.: 6Af 58/2010 – 44 rozhodl Městský soud v Praze, že věci vedené pod sp.zn. 6Af 58/2010, 6Af 59/2010, 6Af 60/2010, 6Af 61/2010, 6Af 62/2010, 6Af 63/2010 a 6Af 64/2010 se spojují ke společnému projednání a budou nadále vedeny pod sp.zn. 6Af 58/2010.

Žalobce v daných případech při dovozu jízdních kol z Kambodžského království uplatnil v příslušných celních prohlášeních celní preferenci na dovoz tohoto zboží ve zvláštním režimu pro nejméně rozvinuté země podle nařízení Rady (ES) č. 980/2005 o uplatňování systému všeobecných celních preferencí. Spolu s celním prohlášením předložil osvědčení o původu na tiskopise A (dále jen FORM A), kterým prokázal původ zboží v Kambodžském království. Celní úřad následně dospěl na základě zprávy č. OF/2008/0594 ze dne 27.11.2009 k závěru, že předmětný FORM A byl vydán v rozporu s článkem 81 odst. 5 prováděcího nařízení (nařízení Komise (EHS) č. 2454/93). Zboží nemělo být podle této zprávy Ministerstvem obchodu Kambodžského království (dále jen MOK) považováno za zboží pocházející z Kambodži. Předmětné zboží tak podle celního úřadu nemá nárok na celní preferenci a podléhá dovoznímu clu.

Žalobce vyslovil názor, že v předmětném případě celní orgán nebyl oprávněn dodatečné clo zúčtovat, neboť na tento případ je třeba aplikovat článek 220 odst. 2 písm. c) celního kodexu. S odkazem na článek 80 písm. a) nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (dále jen prováděcí předpis), a na příslušná ustanovení celního kodexu, žalobce uvedl, že dle jeho názoru i jiné státní či správní orgány než přímo celní orgány zvyhodněné země je třeba považovat za celní orgány ve smyslu článku 4 odst. 3 celního kodexu, když v souladu s článkem 81 a 93 prováděcího předpisu mohou tyto vládní orgány zvyhodněné země vydávat osvědčení o původu na FORM A, tedy jedná se o orgány provádějící celní předpisy. Žalobce dále poukázal na informační dokument Evropské komise k použití článku 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu s tím, že v těchto člancích je uvedeno, že každý orgán, který v rámci své působnosti poskytuje údaje, které jsou zaúčtovány pro vybrání cla, a který tedy může vyvolat oprávněnou důvěru osoby povinné zaplatit clo, musí být považován za celní orgán ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Žalobce namítl, že celní úřad nebyl oprávněn dodatečné clo zúčtovat. Skutečnosti vedoucí celní orgány k závěrům, že FORM A je neplatný, nemohl žalobce jednající v dobré víře zjistit, neboť předložil FORM A řádně vyplněný. Měl za to, že tento dokument byl vydán k tomu kompetentním orgánem v souladu s předpisy společenství. Celní orgán neměl k dispozici žádné údaje o tom, že předmětné zboží nespĺnilo v Kambodži podmínky pro potvrzení jeho preferenčního původu. Neměl tedy důvod vyjádřit pochybnosti vůči předloženému FORM A. Žalobce ani při vynaložení veškerého úsilí takovou možnost rovněž neměl a v rámci celního řízení jednal s náležitou péčí. Z těchto důvodů žalobce zopakoval, že na předmětný případ lze použít článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Žalobce dále namítl procení pochybení celního orgánu, neboť napadené rozhodnutí se opírá výhradně o zprávu OLAF, která má dle žalobce stejnou důkazní sílu jako řádně vyplněný FORM A, který byl předložen spolu s celním prohlášením. Došlo k porušení § 31 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 337/1992 Sb.). Žalobce namítl i porušení článku 211 odst. 3 celního kodexu s tím, že v předmětném řízení byl nepřímým zástupcem společnosti JMC Trading s.r.o. a že účastníkem tohoto řízení měla být i tato společnost.

Celní ředitelství Praha ve svých vyjádřeních k žalobám uvedlo, že celní preference se na určité zboží vztahují pouze v tom případě, že tímto zbožím jsou původní produkty ve smyslu hlavy IV kapitoly II oddílu 1 prováděcího nařízení. V daných případech však byla dovezena jízdní kola, která podle příslušných ustanovení prováděcího nařízení původními nejsou. Nezískala status původu v Kambodži za účelem poskytnutí celní preference ve společenství na základě regionální kumulace. Předložené FORM A nepravdivě uvádí údaje o původu těchto jízdních kol. V Kambodži nebyla splněna povinnost stanovená článkem 72a odst. 4 prováděcího nařízení, tj. povinnost předložení FORM A k součástkám dotčených jízdních kol údajně vyrobených v zemích regionálního sdružení ASEAN, které byly do Kambodži dovezeny za účelem výroby předmětných jízdních kol. Přes předložení FORM A se proto na předmětná jízdní kola požadovaná celní preference vztahovat nemůže. Vydání nesprávných FORM A je důsledek chybného postupu MOK, které při jejich vydání nerespektovalo článek 72a odst. 4 prováděcího nařízení. Ustanovení článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je dle žalovaného třeba vykládat tak, že chyba, kterou nebylo možno rozumným způsobem zjistit, která spočívá ve vydání nesprávného potvrzení preferenčního statusu orgánem třetí země, musí být chybou celního orgánu třetí země. MOK, které vydalo předmětná nesprávná FORM A, celním orgánem Kambodže není. Proto uvedenou chybu

nelze označit za chybu podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť předmětný druhý pododstavec odkazuje na první pododstavec tohoto ustanovení, který takovou chybu definuje jako chybu celního orgánu třetí země. MOK nelze považovat za celní orgán ve smyslu článku 4 odst. 3 celního kodexu, povinnost dodržovat celní předpisy nelze zaměňovat s kompetencí ke správě cel. Ze systému všeobecných celních preferencí vyplývá pro Kambodžu povinnost stanovit vládní orgán na svém území, který bude vydávat FORM A, a toto sdělit komisi ES. Dále pro Kambodžu předpis stanoví povinnost dodržovat ustanovení o původu zboží i povinnost správní spolupráce při dodatečném ověřování těchto osvědčení. Prováděcí nařízení stanoví oprávnění a povinnosti pro určený vládní orgán spojené s vydáváním FORM A. Oprávnění a povinnosti stanovené MOK celními předpisy Společenství nelze považovat za založení kompetence tohoto ministerstva k provádění celních předpisů ve smyslu článku 4 odst. 3 celního kodexu. Kambodžské vládní orgány nemohou být pověřeny výkonem celních předpisů Společenství, které nejsou součástí kambodžského právního řádu. Prováděním celních předpisů Společenství mohou být pověřeny pouze správní orgány Společenství a správní orgány členských zemí, v jejichž právním řádu jsou tyto celní předpisy Společenství obsaženy. V souvislosti s vydáním osvědčení o preferenčním původu zboží chybujícím může být jak celní orgán Společenství, tak celní orgán třetí země, ovšem pouze v tom případě, že se jedná o celní preferenci poskytovanou na základě vzájemnosti, tj. na základě mezinárodní dohody, nikoli o jednostrannou preferenci poskytovanou Společenstvím některým zemím. Vzájemné celní preference vyplývají z dohod, které ve svých přílohách obsahují pravidla původu a právní spolupráce, kde je výslovně uvedeno, že osvědčení o preferenčním původu vydávají celní orgány smluvních stran. Tyto dohody jsou součástí právních řádů smluvních stran, jedná se tedy o celní předpisy obou smluvních stran celně preferenčního vztahu. Vzhledem k tomu, že MOK není příslušným ani k provádění celních předpisů Kambodžského království, nejedná se ani z pohledu Kambodži o celní orgán ve smyslu článku 4 odst. 3 celního kodexu. Vydání předmětných nesprávných FORM A v systému všeobecných celních preferencí nelze v daných případech označit za chybu celního orgánu ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu z důvodů, které jsou uvedeny v odůvodnění napadených rozhodnutí.

K poukazu žalobce na informační dokument Evropské komise žalovaný uvedl, že se jedná o určitou pomůcku, ve které je zpracována judikatura týkající se otázek vzájemných celních preferencí v systémech dvou či vícestranných dohod, nikoli specifických otázek jednostranných celních preferencí v systému všeobecných preferencí, který má jiný právní základ a jiný věcný důvod.

K otázce důkazní hodnoty zprávy OLAF žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí s tím, že tyto zprávy prokazují, že předmětná jízdní kola nenabyla statusu původu v Kambodži, že nebyla u těchto jízdních kol splněna pravidla regionální kumulace ASEAN a že předmětná FORM A byla vydána v rozporu s těmito pravidly. Zpráva OLAF tedy prokazuje nesprávnost předmětných FORM A, že nepravdivě osvědčují regionální kumulaci s výsledkem nabytí statusu původu jízdních kol v Kambodži. Zpráva OLAF uvádí konkrétní zjištěné skutečnosti, které způsobily, že FORM A nepravdivě osvědčují regionální kumulaci ASEAN a nabytí statusu původu předmětných kol v Kambodži. Žalobce nepředložil žádný důkaz, který by zpochybnil zprávu OLAF. K otázce nepřímého zastoupení žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce zopakovala důvody uvedené v žalobě a z těchto důvodů navrhl, aby soud zrušil jak napadená rozhodnutí, tak i označené dodatečné platební výměry a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Zástupce

žalovaného s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zdůraznil, že v daném případě bylo prokázáno, že vývozci MOK nepředložili příslušné FORM A na jednotlivé součástky, které by prokazovaly, že tyto součástky mají původ v zemích společenství ASEAN. Rovněž nepředložili cenové kalkulace na součástky, které by odpovídaly skutečnosti. Nemohla být tedy nikdy naplněna podmínka pro použití článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Clo muselo být v daných případech zaúčtováno. Navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce v pozici deklaranta příslušného celního prohlášení uplatnil u celního úřadu v souvislosti s propuštěním jízdních kol do volného oběhu celní preferenci na dovoz tohoto zboží ve zvláštním režimu pro nejméně rozvinuté země podle nařízení Rady (ES) č. 980/2005, o uplatňování systému všeobecných celních preferencí. Spolu s celním prohlášením předložil osvědčení o původu na příslušném tiskopisu FORM A, kterým prokazoval původ zboží v Kambodžském království. Celní úřad nárok na celní preferenci uznal a při propuštění zboží do volného oběhu nezaúčtoval žádné dovozní clo.

Ve správním spise je dále založena Zpráva o misi č. OF/2008/0594 ze dne 27.11.2009, vydaná Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), obsahující výsledky vyšetřování, provedeného úřadem OLAF, které se opírají o zjištění učiněná úřadem OLAF v Kambodži v průběhu mise od 19.6. do 2.7.2009. Z uvedené zprávy vyplývá, že shromážděné důkazy jsou dostatečné k prohlášení osvědčení o původu vydaných na tiskopise A v rámci systému všeobecných celních preferencí pro vývoz jízdních kol z Kambodže za neplatná

Na základě výše uvedeného zahájil celní úřad se žalobcem správní řízení (daňové řízení) za účelem doměření dlužné částky celního dluhu s tím, že uplatněním preferenčních sazeb při výpočtu cla na základě předložených osvědčení pravděpodobně došlo k úniku na cle ve výši 1.169.783,- Kč.

Po vyjádření žalobce Celní úřad Praha 2 výše uvedenými dodatečnými platebními výměry dodatečně vyměřil žalobci clo podle článku 220 odst.1 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex (dále jen celní kodex). Z odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměr vyplývá, že vyšetřováním provedeným OLAF a zprávou OLAF bylo prokázáno, že osvědčení o původu na tiskopisu A pro jízdní kola vyvezená z Kambodže do Evropského společenství je třeba považovat za neplatná. V odůvodnění dodatečných platebních výměr jsou popsány jednotlivé konkrétní skutečnosti zjištěné vyšetřováním OLAF v Kambodži.

Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, ve kterých uplatnil v podstatě shodné námitky jako v žalobě. Namítal, že věc měla být posouzena podle čl. 220 odst.2 písm.) celního kodexu a že celní úřad nemůže vycházet pouze ze zprávy OLAF, která má stejnou důkazní sílu jako řádně vyplněný FORM A. V rámci odvolání žalobce rovněž poukázal na to, že v daných případech byl nepřímým zástupcem společnosti JMC Trading s.r.o., která tedy má také postavení dlužníka a měla být proto účastníkem řízení.

O podaných odvoláních rozhodlo Celní ředitelství Praha napadenými rozhodnutími tak, že odvolání se zamítají. V odůvodnění napadených rozhodnutí odvolací orgán s odkazem na výsledky šetření OLAF uvedl, že má za prokázané, že vydání předmětných FORM A jako potvrzení preferenčního původu zboží v Kambodži učiněné MOK bylo nesprávným, neboť

bylo učiněno v rozporu s článkem 81 odst. 5 prováděcího nařízení. V daném případě vývozce zboží nepřipojil v souladu s článkem 81 odst. 4 prováděcího nařízení k žádosti o vydání FORM A veškeré podklady potřebné k prokázání toho, že pro předmětné zboží může být FORM A vydán. Přesto MOK tento FORM A vydalo. MOK tedy osvědčilo kambodžský původ jízdních kol, aniž by byl původ součástek v zemích sdružení ASEAN prokázán v souladu s článkem 72a odst. 4 prováděcího nařízení, tj. osvědčeními na tiskopisech A vydanými v zemích ASEAN, z nichž byly tyto součástky dovezeny. Preferenční původ předmětných jízdních kol z Kambodži, který by byl získán v rámci regionální kumulace, proto nelze uznat. Ze zprávy OLAF pak dále vyplývá, že spolu s žádostí o vydání předmětného FORM A byly MOK vývozcem předmětných jízdních kol předloženy nesprávné kalkulace cen zmíněných do Kambodži dovezených součástek, z nichž byla jízdní kola vyrobena. Tyto nesprávné ceny proto nelze vzít v úvahu při posouzení, zda i přesto, že v daném případě v Kambodži regionální kumulace prokázána nebyla, lze předmětný FORM A ve společenství akceptovat jako důkaz původu předmětných jízdních kol v Kambodži určeného nikoli podle pravidel regionální kumulace, ale podle ustanovení článku 67 odst. 1 písm. b) prováděcího nařízení. Vývozce nebyl úřadu OLAF schopen skutečné ceny použitých součástek jízdních kol sdělit a doložit, resp. těmito údaji vůbec nedisponuje. MOK jakožto orgán, který předmětný FORM A vydal, se ztotožňuje se závěrem vysloveným OLAF, tedy že předmětný FORM A je třeba považovat za neplatný. Toto vyplývá z dokumentu nazvaného „Dohodnuté závěry“, který je přílohou zprávy OLAF. MOK při vydání postupoval chybně, když přijal od vývozce žádajícího o vydání jako důkaz regionální kumulace irelevantní doklad (osvědčení na tiskopisu B nebo D). Předmětný FORM A tedy nelze uznat jako důkaz preferenčního původu zboží v Kambodži, a tudíž předmětné zboží nemá na základě tohoto FORM A nárok na celní preferenci, který mu byl při propuštění zboží přiznán.

V daném případě nelze dle odvolacího orgánu aplikovat článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť z uvedených důkazů vyplývá, že nejsou splněny podmínky pro nezaúčtování stanovené v uvedeném ustanovení. Nezaúčtování cla při propuštění zboží do volného oběhu není následek jakékoli chyby ze strany celních orgánů. Odvolací orgán považuje postup MOK a vydání FORM A za chybné, avšak tohoto pochybení se dopustil vládní orgán Kambodžského království, který však není celním orgánem. Odvolací orgán k této odvolací námitce uvedl, že na daný dovoz by se vztahovala preferenční sazební opatření obsažená v platném celním sazebníku Evropského společenství uvedená v článku 20 odst. 3 písm. e) celního kodexu přijatá vůči Kambodžskému království Společenstvím jednostranně. Nejednalo se o preferenční sazební opatření obsažená v dohodách, které Společenství uzavřelo s některými zeměmi či skupinami zemí, uvedená v článku 20 odst. 3 písm. d) celního kodexu. Žádná dohoda o poskytování celních preferencí mezi Společenstvím a Kambodžským královstvím uzavřena nebyla. Celní preference byla poskytnuta na základě nařízení Rady (ES) č. 980/2005. Jedná se o systém všeobecných celních preferencí Společenství podle uvedeného nařízení. Z úpravy v článku 27 celního kodexu pak vyplývá, že pro uplatnění preferenčních opatření musí zboží splňovat podmínky stanovené pravidly o preferenčním původu. Z článku 81 prováděcího nařízení vyplývá, že osvědčení na FORM A mohou vydávat celní orgány zvýhodněné země nebo jiné příslušné vládní orgány této země za předpokladu, že zvýhodněná země sdělila Evropské komisi údaje o těchto vládních orgánech podle článku 93 prováděcího nařízení. Tato právní úprava rozlišuje mezi celními a jinými vládními orgány zvýhodněné země a nezakládá příslušnost určených vládních orgánů k provádění celních předpisů ve smyslu článku 4 odst. 3 celního kodexu. Právní úprava podle článku 80 písm. a) a článku 81 prováděcího nařízení stanoví, jaký důkazní prostředek bude Společenstvím uznán jako důkaz preferenčního původu zboží ve zvýhodněné zemi a podmínky, které tento důkazní prostředek musí splňovat. Zavádí pro všechny zvýhodněné země jednotný způsob osvědčení původu

zboží v těchto zemích na FORM A, které může být vydáno pouze vládním orgánem zvýhodněné země určeným zvýhodněnou zemí a oznámeným Evropské komisi, a to pouze, pokud z této zvýhodněné země vyvážené zboží, k němuž se toto osvědčení vztahuje, splňuje podmínky získání statusu původu v této zvýhodněné zemi, které Společenství stanovilo v pravidlech o původu zboží. Povinnost dodržovat celní předpisy Společenství nelze zaměňovat s kompetencí ke správě cel Společenství, tj. s příslušností provádění celních předpisů ve smyslu definice celních orgánů podle článku 4 odst. 3 celního kodexu.

Dále odvolací orgán uvedl, že výklad definice pojmu „celní orgány“ ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu uvedený v Informačním dokumentu o použití tohoto článku vychází z definice v článku 4 odst. 3 celního kodexu a z rozsudku Evropského soudního dvora, vztahuje se však k problematice prokazování původu zboží v rámci dohod o volném obchodu uzavřených mezi Společenstvím a konkrétními státy. V protokolech k těmto dohodám jsou konkrétně uvedeny celní orgány jako orgány vydávající osvědčení o původu zboží. Výklad nelze vztahovat na preferenční zvýhodnění na zboží původní v Kambodži, které je poskytováno v odlišném systému, tj. v systému všeobecných celních preferencí podle nařízení Rady ES č. 980/2005. V tomto systému všeobecných celních preferencí nelze označovat MOK, tj. vládní orgán příslušný potvrzovat doklady o preferenčním původu FORM A, za celní orgán ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Skutečnost, že celní úřad akceptoval formálně bezchybný FORM A a přiznal na jeho základě celní preferenci, nelze považovat za chybu celního úřadu. Celní úřad neměl důvod vyjádřit vůči předloženému FORM A pochybnost, neboť neměl k dispozici žádné údaje o tom, že předmětné zboží nesplnilo v Kambodži podmínky pro potvrzení jeho preferenčního původu. Nesprávnost byla zjištěna až následně šetřením OLAF.

Dále celní ředitelství uvedlo, že i když odvolatel nevěděl o nesprávnosti předmětného FORM A a jednal v dobré víře, že předkládá správný a platný FORM A, podstatné je, že MOK vydalo FORM A v rozporu s článkem 81 odst. 5 prováděcího nařízení, tj. aniž by předmětné zboží mohlo být považováno za produkty pocházející z Kambodži. Ze strany Kambodžského království nebyla splněna povinnost podle článku 93a prováděcího nařízení, neboť v souvislosti s potvrzením na předmětném FORM A nebyl dodržen článek 81 odst. 5 prováděcího nařízení.

Odvolatel se v odvolání dovolával ochrany dobré víry s tím, že neodpovídá za chybu MOK, kterou nemohl rozumným způsobem zjistit. K této námitce odvolací orgán uvedl, že v daném případě nelze hovořit o odpovědnosti odvolatele za pochybení MOK, jeho povinnost zaplatit dlužné clo spočívá však v jeho postavení deklaranta příslušného celního prohlášení, a tudíž také titulu dlužníka podle článku 201 odst. 3 celního kodexu. Vzhledem k tomu, že v daném případě není chyba ani na straně celních orgánů Společenství ani na straně celních orgánů vývozního státu, není zde základ pro očekávání odvolatele, že bude zbaven povinnosti clo dodatečně zaplatit, není zde tedy dána ochrana poskytovaná článkem 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

K námitce odvolatele, že celní úřad při vydávání dodatečných platebních výměrů vycházel pouze ze zprávy OLAF, která má stejnou důkazní sílu jako řádně vyplněný FORM A, odvolací orgán uvedl, že předmětná zpráva OLAF je podle článku 9 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, o vyšetřování prováděném evropským Úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), důkazem přípustným ve správním řízení. Využití tohoto důkazního prostředku umožňuje i ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. Celní

úřad při hodnocení důkazů postupoval správně, když vyhodnotil zprávu OLAF jako dostatečný důkaz nesprávnosti a neplatnosti FORM A. Odvolatel v řízení nárok na celní preferenci neprokázal. Zpráva OLAF prokazuje, že předmětné zboží nemá nárok na poskytnutí celní preference ve Společenství po předložení předmětného FORM A, neboť tento byl vydán v rozporu s pravidly preferenčního původu. Zpráva OLAF je tedy důkazem nesprávnosti FORM A a tento nelze hodnotit jako důkaz opaku, neboť tak by byl FORM A hodnocen jako důkaz správnosti sama sebe. Zjištění ze zprávy OLAF jsou co do úplnosti dostatečná. Celní úřad nezanedbál povinnost podle § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. zjistit rozhodné skutečnosti co nejúplněji za využití všech získaných a předložených důkazních prostředků.

K odvolací námitce, že celní úřad porušil ustanovení článku 211 odst. 3 celního kodexu, odvolací orgán uvedl, že v daném případě celní dluh vznikl propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu. Dlužníky vzniklého celního dluhu stanoví článek 201 odst. 3 celního kodexu, podle kterého jsou dlužníky deklarant celního prohlášení a v případě nepřímého zastoupení osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Celní úřad ustanovení článku 201 odst. 3 celního kodexu neporušil, neboť článkem 213 celního kodexu je stanoveno, že je-li za splnění celního dluhu odpovědně několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky. Tento článek tak upřesňuje pluralitu a solidaritu dlužníků podle článku 201 odst. 3 celního kodexu, kdy každý z obou dlužníků je samostatně povinen poskytnout celé dlužné plnění a učiní-li tak, zaniká tím povinnost plnění druhého dlužníka. Žádný z dlužníků není upřednostněn a celní orgán může dlužné plnění požadovat od kteréhokoli z nich, přičemž výběr dlužníka je na úvaze celního orgánu. Nedošlo tedy při uplatňování dluhu vůči odvolateli k procesnímu pochybení.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce má za to, že byly splněny podmínky pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť MOK je třeba v daném případě považovat za celní orgán, neboť vydávání osvědčení o původu je prováděním celních předpisů. Zdůraznil, že jednal v dobré víře a poukázal na Informační dokument Evropské komise k použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a čl. 239 celního kodexu.

S tímto názorem žalobce se soud neztotožnil. Podle čl. 4 odst. 3 celního kodexu pro účely tohoto kodexu se „celními orgány“ rozumějí orgány příslušné mimo jiné k provádění celních předpisů. Podle čl. 81 odst. 1 prováděcího nařízení na původní produkty ve smyslu tohoto oddílu se při dovozu do Společenství mohou vztahovat celní preference uvedené v článku 67, pokud byly dopraveny do Společenství přímo ve smyslu článku 78, po předložení osvědčení o původu zboží na tiskopise A, jestliže toto osvědčení vydaly celní orgány nebo jiné příslušné vládní orgány zvýhodněné země a jestliže daná země sdělila Komisi údaje požadované podle článku 93 a poskytuje Společenství pomoc tím, že umožňuje celním orgánům členských států ověřit pravost osvědčení a správnost údajů o skutečném původu dotýčných produktů. Článek 93 prováděcího nařízení pak stanoví, jaké údaje o vládních orgánech mají zvýhodněné země oznámit. Ze znění čl. 81 odst. 1 prováděcího nařízení vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi celními orgány a jinými příslušnými vládními orgány, které mají ve zvýhodněných zemích pravomoc vydávat požadovaná osvědčení o původu zboží.

Dle názoru soudu posoudil žalovaný námitku žalobce v souladu s e shora citovaným čl. 81 odst. 1 prováděcího nařízení a s čl. 4 odst. 3 celního kodexu, když oprávnění MOK vydávat FORM A nehodnotil jako provádění celních předpisů podle celního kodexu. Uvedené Ministerstvo nekonala jako celní orgán, ale jako vládní orgán určený v Kambodži k vydávání FORM A. Toto oprávnění z něj nečiní celní orgán ve smyslu citovaného čl. 4 odst. 3 celního kodexu, neboť při vydávání FORM A v podstatě celní předpisy neprovádí. Proto není možné souhlasit s názorem žalobce, že na dané případy měl být aplikován čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Pro uplatnění tohoto ustanovení, podle kterého se dodatečné zaúčtování neprovede, je základní podmínkou, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Jestliže k chybě celního orgánu v daných případech nedošlo, není pro posouzení věci rozhodné, zda žalobce jednal v dobré víře a jakým způsobem došlo k tomu, že vydaná FORM A bylo třeba po provedení šetření prohlásit za nesprávná a neplatná.

Pokud žalobce poukazoval na Informační dokument Evropské komise o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a čl. 239 celní kodexu, k tomu je třeba uvést, že tento materiál je jednak nezávazným výkladem a jednak, a to je důležitější, hovoří vždy o celních orgánech, nikoli o vládních orgánech zvyhodněné země. Ani z tohoto materiálu tedy dle názoru soudu nevyplyvá nesprávné právní posouzení možnosti využití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalovaným, jak namítá žalobce. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že ze strany správních orgánů nedošlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, postup celních orgánů podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu v daných případech nebyl možný.

Námitku žalobce, že napadené rozhodnutí se opírá výhradně o zprávu OLAF a nebere v potaz řádně vyplněný FORM A, který má dle žalobce stejnou důkazní smlouvu, soud jako důvodnou neshledal.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Ve zprávě OLAF jsou podrobně zachyceny výsledky šetření v Kambodžském království, které odůvodňují závěr, že prohlášení osvědčení o původu vydaných na tiskopise A v rámci systému všeobecných celních preferencí pro vývoz jízdních kol z Kambodže jsou neplatná. Pro posouzení zprávy OLAF a předložených osvědčení je rozhodné, že nesprávnost skutečností uvedených ve FORM A byla prokázána šetřením, jehož výsledky jsou zahrnuty do zprávy OLAF. Při respektování pravidla hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti pak při srovnání žalobcem označených důkazů nelze dospět k jinému závěru než, že správní orgán nepochybil, jestliže vycházel ze zprávy OLAF, která na základě konkrétních zjištění odůvodňuje závěr o neplatnosti vydaných osvědčení. Výsledky šetření žalobce nijak v žalobě nenapadá.

Pokud se jedná o poukaz žalobce na to, že při dovozu vystupoval jako nepřímý zástupce společnosti JMC Trading s.r.o., která taky měla být účastníkem řízení, jde o konstatování, ke kterému lze pouze obecně uvést s odkazem na čl. 213 celního kodexu, že je-li za splnění celního dluhu odpovědno několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky. Z tohoto ustanovení nevyplyvá, že by řízení muselo být vedeno s těmito osobami společně. Žalobce ostatně ani nekonkretizoval, v čem by mělo spočívat porušení jeho práv v případě, že uvedená společnost nebyla účastníkem řízení, ve kterých mu byl doměřen celní dluh za dovoz předmětných jízdních kol.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová